

استفاده از روش برنامه‌دهی در فرآیند طراحی باغ جمشیدی شیراز

شیراز_ دانشگاه آزاد شیراز_ تیرماه ۱۳۹۷

دکتر مرجان شهاب زاده*،^۱ مریم رادمهر،^۲ ساره شجاعیان،^۲ فائزه فیجانی

۱- *استاداراهنما، استادیار گروه شهرسازی و معماری، واحد شیراز، دانشگاه آزاد اسلامی، شیراز، ایران M_shahabzadeh@sbu.ac.ir

۲- دانشجویان کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شیراز، گروه معماری، شیراز، ایران maryamradmehr399@yahoo.com

چکیده:

برنامه‌دهی معماری از اواخر دهه ۱۹۶۰ به عصر معماری وارد شد ولی با اندکی تأمل بر روی فعالیت آن در طول تاریخ نمی‌توان آن را جدا از مقوله طراحی معماری دانست امروزه ما بین فعالیت‌های متعدد در طراحی پژوهی معماری برنامه‌دهی به عنوان یکی از مراحل فرایند طراحی محسوب می‌شود که توسط آن طراح با موضوع و اهداف یک پروژه طراحی به خصوص در زمینه نیازهای استفاده‌کنندگان محیط و بستر پروژه آشنا می‌گردد و به صورتی منظم این اطلاعات و ایده‌های مناسب را در سطوح مختلف مراحل طراحی به کار می‌گیرد این پژوهش بر پایه یک تحقیق مروری شکل گرفته است در مطالعات طراحی پژوهی الگوهای متفاوتی از برنامه‌دهی و مراحل آن وجود دارد مقاله حاضر در پی آن است تا با مرور این الگوها و توسعه الگوی دانا پی دورک در قالب یک نمونه موردی در این مقاله ابتدا با بررسی وضع موجود سپس با مرور مزیت‌های برنامه‌دهی در روند طراحی معماری همچنین مرور نقش طراح و برنامه‌دهنده در مراحل فرایند طراحی و توسعه الگوی برنامه‌دهی موضوع - محور مراحل شکل دهنده برنامه را بیان می‌دارد طبق چارچوب این مقاله برنامه‌دهی عبارت است از فرایند جمع‌آوری و مدیریت اطلاعاتی که در اختیار طراح قرار می‌گیرد و طراح با کمک آن اطلاعات مناسب‌ترین تصمیمات مربوط به طراحی ساختمان را اتخاذ می‌کند. طراحی معماری شامل تعداد زیادی مراحل پیوسته است که برنامه‌دهی به عنوان یکی از اصلی‌ترین و مهمترین مراحل محسوب می‌شود. به وسیله برنامه‌دهی مسیری برای شروع و ادامه یک طرح با توجه به نیازهای عملکردی و اقتصادی و روحی و نمادین به معمار نشان داده می‌شود.

در این مقاله با معرفی مفاهیم (برنامه‌دهی در معماری) به بیان یک نمونه موردی (تغییر کاربری باغ جمشیدی) پرداخته شده است.

واژه‌های کلیدی:

برنامه‌دهی معماری، فرآیند طراحی، پیش‌بینی وضعیت آتی، اهداف، ضروریات عملکردی، کانسپت.